

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto:	29 -11- 2010	Sig. znak: 0X9
V vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 021-17/1007/46		

U 1943/2008-15

S O D B A
V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice svétnice mag. Darinke Dekleva Marguč, ob sodelovanju višje sodnice Liljane Polanec in višjega sodnika izr. prof. dr. Boštjana Zalarja kot članov senata ter pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Univerza v Ljubljani, Pravna fakulteta Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Gregor Zupančič iz Ljubljane, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke proti odločbi tožene stranke št. 021-17/2007/37 z dne 5. 8. 2008, na nejavni seji dne 27. 10. 2010

o d l o č i l o :

- 1. Tožbi se ugodi, izpodbijana odločba tožene stranke št. 021-17/2007/37 z dne 5. 8. 2008 se odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.**
- 2. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v višini 350,00 EUR, povečane za 20% DDV, v roku 15 dni, do tedaj brez obresti, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.**

O b r a z l o ž i t e v :

Z izpodbijano odločbo je tožena stranka (v ponovljenem postopku) ugodila pritožbi novinarja Boruta Mekine (v nadaljevanju : prosilec) in odpravila odločbo tožeče stranke z dne 15. 2. 2007. Tožeči stranki je naložila, da mora prosilcu v roku 15 dni od prejema te odločbe posredovati fotokopijo seznama izplačil vseh avtorskih honorarjev v letu 2006, ki so v povezavi s študijem (rednim in izrednim, dodiplomskim in podiplomskim). Tožeča stranka je s prvostopenjsko odločbo zavrnila zahtevo prosilca v delu, ki se nanaša na seznam izplačil vseh avtorskih honorarjev v letu 2006, ugodila pa je zahtevi prosilca v delu, ki se nanaša na podatek o deležu odhodkov, ki so jih v letu 2005 predstavljali avtorski honorarji.

V izpodbijani drugostopenjski odločbi tožena stranka ugotavlja, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava in sicer javni zavod, ki izvaja javno službo v visokem šolstvu. Izvajalci javnih služb poleg javnopravne dejavnosti pogosto opravljajo tudi zasebnopravno javno dejavnost, dejavnost na

trgu, ki je diametralno nasprotna javnopravni dejavnosti, pri čemer so izvajalci javnih služb za posredovanje informacij javnega značaja zavezani le v tistem delu svoje aktivnosti, ki predstavlja izvajanje javne službe, ne pa tudi v ostalem delu, ki ne predstavlja javne službe. Nobene dileme ni, da redni študij sodi v okvir javne službe, vendar pa tožena stranka ocenjuje, da tudi izredni študij spada v okvir javne službe, ki jo izvaja tožeča stranka, zato je tožeča stranka tudi v tem delu njene dejavnosti, ki se nanaša na izredni študij, zavezanec po ZDIJZ. Tako redni kot izredni študij potekata v okviru nacionalnega programa visokega šolstva, ki določa javno službo v visokem šolstvu in je izredni študij zgolj ena izmed možnih oblik organiziranja študija v okviru nacionalnega programa visokega šolstva. Glede na navedeno je tožeča stranka zavezanec po ZDIJZ tako v tistem delu njene dejavnosti, ki je povezana z rednim študijem, kakor tudi v delu, ki je v povezavi z izrednim študijem na dodiplomskem in podiplomskem študiju, saj le-ta predstavlja izvajanje javne službe. To pomeni, da so tudi vsa izplačila avtorskih honorarjev, ki so v povezavi z rednim in izrednim študijem, podvržena določbam ZDIJZ. Nadalje tožena stranka ugotavlja, da tožeča stranka razpolaga z dokumentom, ki ga prosilec zahteva, torej s seznamom avtorskih honorarjev v letu 2006. Dokument je torej v posesti tožeče stranke v materializirani obliki, izvira pa tudi iz delovnega področja tožeče stranke. Zahtevani dokument izpolnjuje tudi vse tri pogoje za obstoj informacije javnega značaja, kot jih določa 1. odstavek 4. člena ZDIJZ, razen v delu, v katerem ne gre za informacijo javnega značaja, ker ni v povezavi s študijem, temveč je v povezavi z zasebno dejavnostjo organa. Tožena stranka je v postopek pritegnila osebe, ki jim je dal status stranke že prvostopenjski organ in jim določila rok 8 dni za odgovor. Pozvane osebe na posredovano pritožbo niso odgovorile v določenem roku, pač pa je tožena stranka prejela dopis tožeče stranke, opredeljen kot „odgovor stranskega udeleženca na pritožbo prosilca za dostop do informacij javnega značaja“, v katerem je navedla, da zgolj dejstvo, da določeni predpisi o visokem šolstvu dopuščajo možnost izvajanja izrednega študija pod podobnimi pravili, kot to velja za redni študij, ki se izvaja v okviru javne službe, še ne pomeni, da gre že zaradi tega tudi pri izrednem študiju za javno službo, saj izrednega študija tožeča stranka ni dolžna izvajati in visokošolski učitelji te dejavnosti niso dolžni izvajati v okviru delovnega razmerja, temveč na to pristanejo (ali pa ne) s sklenitvijo posebnih pogodb. Tudi samo dejstvo, da je tožeča stranka uporabnik javnih sredstev, še ne pomeni, da so vsa sredstva, s katerimi razpolaga, tudi javna sredstva. Tožena stranka je z ogledom *in camera* ugotovila, da se iz računalniške aplikacije tožeče stranke da priklicati oziroma izdelati seznam izplačil avtorskih honorarjev, tako za zaposlene kot za zunanje sodelavce, na rednem in izrednem študiju, kar pomeni, da je mogoče izločiti tista izplačila avtorskih honorarjev v letu 2006, ki niso v povezavi s študijem, temveč so v povezavi z zasebno dejavnostjo tožeče stranke. Podatek o izplačanem avtorskem honorarju sicer predstavlja podatek o zaslužku prejemnika avtorskega honorarja in je kot tak v osnovi osebni podatek po Zakonu o varstvu osebnih podatkov. Razkritje takšnega podatka bi torej lahko pomenilo kršitev ZVOP-1, kar pomeni, da je podana izjema o dostopu iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Vendar pa tožena stranka opozarja na določbo 1. alinee 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se ne glede na določbo 1. odstavka istega člena dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. V konkretnem primeru gre za porabo javnih sredstev. ZDIJZ ne vsebuje definicije javnih sredstev, zato se je tožena stranka pri opredelitvi pojma javnih sredstev oprla tudi na določbe Zakona o računskem sodišču (Uradni list RS, št. 11/01, v nadaljevanju ZRacS-1). Le-ta v 1. odstavku 20. člena določa, da računsko sodišče revidira poslovanje uporabnikov javnih sredstev, iz 5. odstavka istega člena pa je razvidno, kdo so uporabniki javnih sredstev. Iz navedene določbe izhaja, da spada med uporabnike javnih sredstev vsaka oseba (pravna ali fizična), če izvaja javno službo ali zagotavlja javne dobrine na podlagi koncesije. Tožeča stranka je torej v delu, ki izvaja študij kot javno službo, uporabnik javnih sredstev. Javna sredstva niso zgolj proračunska sredstva, pač pa tudi sredstva, ki jih izvajalec javne službe za izvajanje javne službe pridobi iz drugih virov. Ne glede na to, da gre pri seznamu izplačila avtorskih honorarjev za leto 2006 za opravljeno delo v zvezi z rednim in izrednim študijem za podatke o porabi javnih sredstev in je potrebno dostop do zahtevane informacije razkriti že na podlagi 1. alinee 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, je tožena stranka podredno izvedla tudi t.i. test

javnega interesa. Ocenjuje, da je v konkretnem primeru javni interes glede razkritja podatkov o izplačilih avtorskih honorarjev za opravljeno delo v zvezi z rednim in izrednim študijem močnejši od javnega interesa oziroma interesa drugih oseb za omejitev dostopa. Na področju visokega šolstva prihaja do obsežnega prepletanja javne in zasebne sfere, kar se odraža v nepreglednosti in obenem onemogoča javni nadzor nad izvajanjem visokošolskega študija tudi v tistem delu, ki nesporno predstavlja javno službo in bi moral biti podvržen najstrožjemu režimu po ZDIJZ. V javnem interesu je, da izvajalci javnih služb v visokem šolstvu svoje delo opravljajo dobro, profesionalno in strokovno; v javnem interesu pa je tudi transparentnost porabe sredstev, ki jih izvajalec javne službe pridobi s strani študentov za izvajanje javne službe, kar pomeni, da je v interesu javnosti vedeti, komu konkretno je tožeča stranka zaupala predavanja na študiju, na katerem študentje pridobijo veljavno izobrazbo in diplomo oziroma drugo javno listino ter koliko je predavatelju za opravljeno delo plačala. Tožena stranka zaključuje, da je tožeča stranka dolžna omogočiti prosilcu dostop do seznama izplačil vseh avtorskih honorarjev v letu 2006, ki so povezani s študijem (rednim in izrednim, dodiplomskim in podiplomskim) in sicer tako na podlagi 1. alineje 3. odstavka 6. člena kot tudi na podlagi 2. odstavka 6. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka vlaga tožbo, ker je po njenem mnenju izpodbijana odločba napačna in nezakonita. V postopku izdaje upravnega akta je tožena stranka napačno uporabila določbe Zakona o dostopu do informacij javnega značaja in Zakona o varstvu osebnih podatkov. Iz izpodbijane odločbe izhaja, da v predmetni zadevi očitno ni sporno, da pomeni podatek o izplačanem avtorskem honorarju osebni podatek ter da v primeru izplačil avtorskih honorarjev ne gre neposredno, niti posredno za porabo proračunskih sredstev. Tožena stranka je odločila, da se dostop do zahtevane informacije dovoli na podlagi 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, ki predvideva, da se dostop dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. Ni pravilno toženkinino sklicevanje na določbo 5. odstavka 20. člena Zakona o računskem sodišču, saj le-ta v navedeni določbi definira zgolj uporabnika javnih sredstev, ne opredeljuje pa pojma javnih sredstev. Dejstvo, da je tožeča stranka uporabnik javnih sredstev, pa ne pomeni, da so vsa sredstva, s katerimi razpolaga, javna sredstva. Sredstva, pridobljena na podlagi neposredne pogodbe med izvajalcem izobraževalnih storitev in študentom, so bila pridobljena na trgu in tako pridobljeno premoženje ni mogoče šteti za javna sredstva. Iz mnenja računskega sodišča RS št. 1211-4/05-19 z dne 11. 7. 2006 izhaja, da javna sredstva obsegajo le tisto premoženje, ki izvira iz proračuna Evropske unije, državnega in občinskih proračunov, ali so pridobljena od oseb javnega prava. Ker izplačila avtorskih honorarjev v zvezi z rednim, izrednim, dodiplomskim in podiplomskim študijem temeljijo na podlagi izplačil uporabnikov iz njihovih zasebnih sredstev, ta plačila ne pomenijo javnih sredstev, zato bi njihovo razkritje pomenilo kršitev določb ZVOP-1. Izvajanje del na podlagi avtorske pogodbe pojmovno ni mogoče šteti za izvajanje javnih nalog, saj ta dela visokošolski učitelj opravlja izven okvira redne zaposlitve. Višina avtorskega honorarja ne razkriva nobene značilnosti študija in tudi ne pove ničesar o tem, kakšna je bila kvaliteta predavanja in izpitov. Zahtevani podatek je lahko le popularen in prispeva k dvigu naklade ali gledanosti posameznega medija, ne omogoča pa nadzora javnosti nad kvaliteto izvajanja študija. Tako je očitno, da se zahteva za razkritje nanaša na osebni podatek in ne na informacijo javnega značaja. Opozarja, da iz podatka o višini avtorskega honorarja, ki ga je prejel posamezni profesor, ni razvidno, kakšna je bila kvaliteta študija, zato bi morala tožena stranka dovoliti le delni dostop do zahtevanih podatkov, brez osebnih imen učiteljev, saj bi tudi takšni rezultati javnosti posredovali zadostno sliko o višini izplačil iz tega naslova. Tožena stranka neupravičeno enači položaj visokošolskega učitelja s položajem državnega uradnika. Visokošolski učitelji in sodelavci so namreč znanstveni in pedagoški delavci univerze in niso podvrženi odgovornosti splošni javnosti, saj niso voljeni na splošnih volitvah in njihovo delovanje tudi ne pomeni oblastvenega odločanja, ki bi utemeljevalo širši vpogled splošne javnosti v njihovo delovanje, s čemer tudi ni podan javni interes do vpogleda javnosti o višini avtorskega honorarja posameznega visokošolskega učitelja. Podatki o avtorskih honorarjih so davčna tajnost, ki jih je tožeča stranka dolžna varovati. Tožeča stranka bi tako s posredovanjem teh podatkov posegla v ustavno pravico visokošolskih učiteljev do njihove zasebnosti. V predmetni zadevi si zato nasprotujeta pravica do zasebnosti

prejemnikov honorarjev in pravica javnosti do dostopa teh informacij. Tudi Upravno sodišče je v sodbi U 935/05 zavzelo stališče, da je treba v takšnih primerih izvesti test sorazmernosti med ustavno pravico prizadete stranke in zakonsko zavarovanim interesom oziroma pravico ter odločilo, da je pravica v zvezi z varovanjem davčne tajnosti v hierarhiji pravno-zavarovanih upravičenj ustavna pravica do varstva osebnih podatkov višje kot je zakonsko zavarovan pravni interes. Ker prejemniki sredstev nasprotujejo razkritju avtorskih honorarjev, bi se z razkritjem honorarjev nesorazmerno poseglo v njihovo pravico do varstva osebnih podatkov. Takšen poseg v zasebnost visokošolskih učiteljev pa ni niti nujen, niti primeren za dosego zasledovanega cilja (nadzor javnosti). Poseg tudi ne prestane preizkusa sorazmernosti v ožjem pomenu besede, saj je tožena stranka nesorazmerno omejila pravice visokošolskih učiteljev. Tožeča stranka podrejeno še navaja, da izredni študij ne spada v okvir javne službe, tako da prihodki iz tega naslova nimajo statusa informacij javnega značaja. Res je sicer, da sta redni in izredni študij po zahtevnosti in vsebini enaka, vendar pa se redni študij izvaja v javnem interesu, izredni pa se opravlja v okviru pridobitne dejavnosti. Izredni študij se tako ne izvaja v okviru rednih delovnih obveznosti zaposlenih na fakulteti, temveč izven rednega delovnega časa na podlagi posebej dogovorjenih pogodbenih obveznosti. Tožeča stranka torej izrednega študija ni dolžna izvajati, kar pa je nujni element javne službe. Tudi zakonodaja izrednega študija ne opredeljuje kot javno službo, kar posledično pomeni, da tudi v tem delu tožeča stranka ni zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja. Tožeča stranka sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo tožene stranke odpravi. Hkrati zahteva povrnitev stroškov upravnega spora.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in vse navedbe tožeče stranke prereka, razen v kolikor se z njimi izrecno ne strinja. Vztraja na stališču, da se tudi izredni študij izvaja v režimu javne službe, zato imajo vsa sredstva, ki jih je tožeča stranka pridobila v okviru izvajanja javne službe, torej v okviru rednega in izrednega, dodiplomskega in podiplomskega študija, značaj javnih sredstev (odločba Ustavnega sodišča RS, št. U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000). Tudi iz mnenja računskega sodišča št. 1421-1/07-4 z dne 6. 8. 2007 izhaja, da je treba pojem javnih sredstev tolmačiti zelo široko. Tožena stranka v zvezi z navedbo tožeče stranke, da zahtevane informacije v obravnavani zadevi ne ustrezajo pojmu informacije javnega značaja, kar obrazloži s tem, da izvajanja del na podlagi avtorske pogodbe tudi pojmovno ni mogoče šteti za izvajanje javnih nalog, ker ta dela visokošolski učitelj opravlja izven okvira redne zaposlitve, poleg tega pa zahtevani podatek ne omogoča nadzora javnosti nad kvaliteto izvajanja študija, odgovarja, da se pri tem tožeča stranka ne opredeli oziroma ne pojasni, zakaj prosilcu ne želi posredovati avtorskih honorarjev niti v zvezi z rednim študijem v okviru redne zaposlitve. Zahtevani dokumenti nedvomno ustrezajo kriterijem, ki jih določa ZDIJZ. Že v izpodbijani odločbi je tožena stranka natančno obrazložila in svoje argumente podkrepila z zakonskim določbami, zakaj šteje izredni študij za dejavnost, ki se izvaja v režimu javne službe in posledično, da so avtorski honorarji, ki so povezani z izrednim študijem, informacija javnega značaja. Izredni študij pri tožeči stranki predstavlja zgolj eno izmed možnih oblik organiziranja študija v okviru nacionalnega programa visokega šolstva. Tako redni kot izredni študentje in profesorji obiskujejo iste prostore, študirajo po programu, ki je enak po vsebini in zahtevnosti in na koncu vsi pridobijo enako izobrazbo, zato je nesprejemljivo stališče tožene stranke, da je izredni študij njihov tržni del in zasebna dejavnost. Tožeča stranka ni zasebna fakulteta, zato ne more tržiti dejavnosti, ki se v osnovi financira iz javnih sredstev in se pri tem sklicevati, da izredni študentje študij plačajo iz zasebnih sredstev. Že pojmovno je nemogoče, da bi tožeča stranka izvajala tržno dejavnost s prostori in študijskim programom, ki sodijo v okvir javne službe. Poudarja tudi, da je brezpredmetno kakšen je namen prosilca za pridobitev zahtevanih dokumentov, ena izmed pglavitnih funkcij ZDIJZ je zagotovo njegova nadzorna funkcija. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi ugotovila, da podatek o izplačanem avtorskem honorarju sicer res predstavlja podatek o zaslužku prejemnika avtorskega honorarja in je kot tak v osnovi osebni podatek po ZVOP-1, kar pomeni, da predstavlja izjemo od dostopa iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, vendar pa je zaradi določbe 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se ne glede na določbo 1. odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli,

če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 5. in od 5. do 8. točke 1. odstavka ter v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila določata drugače, odločila, da zahtevane informacije predstavljajo informacijo javnega značaja, ker gre za podatek o porabi javnih sredstev. Test interesa javnosti je potrebno izvajati le takrat, ko se ugotovi, da je določena izjema podana, vendar pa je interes javnosti močnejši. Ker je bila v obravnavanem primeru izjema iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ presežena s 1. alineo 3. odstavka 6. člena ZDIJZ izvedba testa interesa javnosti ni bila niti potrebna, je pa tožena stranka obrazložila, zakaj je izkazan tudi interes javnosti. Tožena stranka ne želi posegati v položaj visokošolskih učiteljev, vendar je mnenja, da je tudi njihovo delo podvrženo nadzoru javnosti. Tožena stranka se ne strinja z navedbo tožeče stranke, da podatki o avtorskih honorarjih predstavljajo davčno tajnost in da bi se s posredovanjem teh podatkov poseglo v ustavno pravico visokošolskih učiteljev do njihove zasebnosti. Ker se s tem ne strinja, poudarja, da ni nobene podlage, da bi izvajala test sorazmernosti. V obravnavanem primeru si namreč ne stojita nasproti dve enakovredni ustavni pravici, ki bi zahtevali izvedbo testa sorazmernosti, temveč gre za informacije, ki so javno dostopne že na podlagi zakona. ZDIJZ namreč jasno določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, zato ni podlage, da bi bilo potrebno izvajati test sorazmernosti. V zvezi z navedbo tožeče stranke, da izredni študij ne spada v okvir javne službe, tako da prihodki iz tega naslova nimajo statusa javnega značaja, tožena stranka odgovarja, da se s takšnim stališčem ne strinja in da je razloge že obrazložila v izpodbijani odločbi. Dodaja še, da zgolj dejstvo, da izredni študij ni financiran direktno iz proračuna, temveč iz zasebnih sredstev izrednih študentov, ne pomeni, da v tem delu ne gre za javno službo. Tudi izredni študij se namreč izvaja v okviru nacionalnega programa visokega šolstva in je del omenjenega programa, ki določa javno službo v visokem šolstvu. Glede na navedeno tožena stranka sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne.

Tožnik je hkrati s tožbo vložil tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe. O zahtevi tožnika za izdajo začasne odredbe je sodišče odločalo posebej in sicer je s sklepom opr. št. U 1943/2008 z dne 10. 9. 2008 odločilo, da se zahteva za izdajo začasne odredbe zavrne, ker ob upoštevanju določila 3. odstavka 10. člena Zakona o informacijskem pooblaščenju vložena tožba v upravnem sporu zadržuje izvršitev izpodbijane odločbe. Zoper ta sklep ni bila vložena pritožba.

Stranka z interesom, novinar Borut Mekina, na tožbo ni odgovoril.

K 1. točki izreka :

Tožba je utemeljena.

Dostop do informacij javnega značaja je temeljna človekova pravica, zagotovljena v 2. odstavku 39. člena Ustave RS, ki se uresničuje v skladu z Zakonom o dostopu informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 51/06, v nadaljevanju ZDIJZ). Le-ta v 1. odstavku 1. člena določa, da ta zakon ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. V 6. členu ZDIJZ so določene izjeme, ko organi, navedeni v 1. odstavku 1. člena ZDIJZ, lahko prosilcu zavrnejo dostop do zahtevane informacije. Po 1. alineji 3. odstavka 6. člena ZDIJZ se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in od 5. do 8. točke 1. odstavka ter v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače. Javni uslužbenec je skladno s 1. odstavkom 1. člena ZJU posameznik, ki sklene delovno razmerje v javnem sektorju.

V obravnavani zadevi gre za zahtevane informacije o avtorskih honorarjih visokošolskih profesorjev.

Po mnenju sodišča gre, v skladu s predhodno citiranimi zakonskimi določili, za podatke, povezane z opravljanjem delovnega razmerja javnih uslužbencev, zaposlenih pri tožeči stranki in s tem posredno tudi za podatke o porabi javnih sredstev. Treba je torej odgovoriti še na vprašanje, ali gre v obravnavani zadevi za katerega od primerov iz 1. in 5. do 8. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ ali za primere, ko zakon, ki ureja javne finance, ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače. S tem v zvezi tožeča stranka uveljavlja izjemo po 5. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, da gre za podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti davčnega postopka ali davčne tajnosti, skladno z Zakonom, ki ureja davčni postopek.

Davčna tajnost je urejena v 5. poglavju Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 117/06, v nadaljevanju ZdavP-2) „Varovanje podatkov“, sam pojem davčne tajnosti pa je opredeljen v 15. členu ZdavP-2. Po 1. odstavku tega člena mora davčni organ kot zaupne podatke varovati podatke, ki jih zavezanec za davek v davčnem postopku posreduje davčnemu organu ter druge podatke v zvezi z davčno obveznostjo zavezanca za davek, s katerimi razpolaga davčni organ. Dolžnost varovanja davčne tajnosti je torej po citiranih določbah ZdavP-2 naložena davčnemu organu in ZdavP-2 v svojih določbah v zvezi z dopustnostjo razkritja davčnih podatkov nima primera, ki bi se nanašal na dostop do informacije javnega značaja. Vendar pa to ne pomeni, da ta dolžnost ne velja tudi za toženo stranko. Zato bi po mnenju sodišča tožena stranka v konkretnem primeru pri presoji upravičenosti do dostopa do zahtevane informacije morala izvesti tudi test sorazmernosti med ustavno pravico prizadete stranke in zakonsko zavarovanim interesom oziroma pravico tožnika do varovanja davčne tajnosti, na kar utemeljeno opozarja tožeča stranka v tožbi. Opraviti bi torej morala test sorazmernosti. Le tako bi namreč lahko presodila ali poseg v pravico do davčne tajnosti po Zakonu o davčnem postopku pomeni kršitev te pravice ali pa je tak poseg dopusten, ker je sorazmeren, ker je potreben za doseg namena. Presoditi bi torej morala ali je z uresničitvijo pravice do dostopa do informacije javnega značaja v interesu prosilca tudi v zadostni meri spoštovano varstvo davčne tajnosti kot sestavnega dela pravice do zasebnosti in integritete visokošolskih profesorjev v zvezi z zahtevanimi podatki.

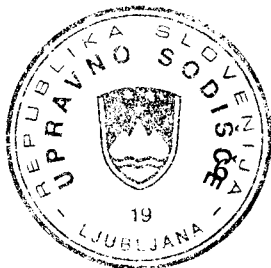
Ker je po mnenju sodišča tožena stranka v konkretnem primeru napačno uporabila materialno pravo, je sodišče tožbi ugodilo in na podlagi 4. točke 1. odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06 in 62/10, v nadaljevanju ZUS-1) izpodbijano odločbo odpravilo in zadevo vrnilo toženi stranki v ponoven postopek. V ponovnem postopku bo morala tožena stranka ustrezno odpraviti oziroma popraviti nakazane nepravilnosti oziroma pomanjkljivosti.

K 2. točki izreka :

Sodišče je odločilo tudi o stroškovnem zahtevku tožeče stranke. Izrek o stroških temelji na 3. odstavku 25. člena ZUS-1. Sodišče je tožeči stranki priznalo stroške na podlagi določil Pravilnika o povrnitvi stroškov v upravnem sporu (Uradni list RS, št. 24/07, v nadaljevanju Pravilnik). Zadeva je bila rešena na seji senata in je tožečo stranko v postopku zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, zato so ji bili na podlagi 2. odstavka 3. člena Pravilnika priznani stroški v višini, kot izhaja iz izreka te odločbe.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo ni dovoljena pritožba (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 27. 10. 2010

Predsednica senata :
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.